

Tóth Eszter: 1940. v. Jan 134

A Szeretett Város (XIII. kerület)

Angyalföld

Van valami az angyalföldi tájban
túl azon, amit ismerősnek ismersz.
Fehér titok, mint a bukó sirályban,
s mint szivedben a fel-felbukó kis
nesz,

mely a távol-világnak hangja benned.
Mert a Távol lakik e nagy
negyedben:
mindenfélől a messziségbe enged,
mindenfélől a messze szárnya rebben.

Határai az elfutó vasútat,
s a folyton-folyvást távozó Dunának
örök mozgása, melyre rásimulhat
mozgó határa lelkeink honának.

Ez elsikló mozgás, s távoli hívás
hangja zeng felém „Angyalföld”
nevéből, —
csúnya göröngy, rablók és nehéz
rivás, —
mégis repül. Terhét angyal vevé föl.

Szunyogsziget

Ti Winnetouk és indiánleányok,
a városon, hol villanylámpa ég!
Szombaton és vasárnap várnak
a wigwammok s a könnyű kanoék.

Föl a Dunára! Olajbarna karral
húzzátok fényes vizen fölfelé
a csónakot. Mély sellőhangú kardal
zeng Lupáig, s törökmézes zselé

ízével esordul sűrűn a meleg fény.
Később szellők indája elered,
ráfut mindenre, mint egy rezge
repkény,
s a zseléizű napmeleg helyett

a szellő-repkény bogyoinak nedve
kereg a tájban, és a Dunavíz
az alkony zöld liláival keverve
hűsen iramlik. Most a Duna víz,

nem kell evezni. Vízre bókoló fűz
ágai közt a csend fészkeire bújít.
Am a Szunyogszigeten ropogó tűz
víg, piros lármát lengő lánggra gyújt,

s szaláminál, bornál és hanglemeznél
a dal, a tánc, a tarka kártya vár.
Valahol van egy hétfő s egy jeges
tél...
Itt az öröm, a hártyszárnyú nyár.

(Szávay Edit rajza)

„TRIPOLISZ”

Rákospatak széles, buckás mezője
valami foltos, darabos homályban
dőlt a városból kifelé, s külön törzs
fajtája élt itt, a homályba vájtán.

Mint Vadnyugaton: folytonos
kalandban,
revolverrel, kopóval, surranással...
(pohár törik, lámpa kialszik, pengő
csörren, s vér ömlik csendes csurra-
nással.)

A lebújokban néha megjelent itt
az Údvahdsereg maga, trombitáknak
hangjával, mondván, hogy jónak kell
lenni,
— s ekörül persze nincs helye viták-
nak.

A Rákos-rétre pedig — melyet
hívnak
Tripolisznak, — néhány szép úri
cserkész
eljött, hogy az ifjúságot nevelje,
s dagassza benne azt, ami a szebb
rész...

En mindezekről nem mondhatok
többet.
De mondhatott az elmúlt néhány
évek
jelbeszéde az ilyen ügyekhez is már
útmutatást, hogy tán többé nem
élnék

Tripoliszban ezután folyton kalandban,
revolverrel, kopóval, surranással,
és kevesebbünk lesz egy félelemmel,
s kevesebbünk egy lelkifurdalással.

Róbert Károly-körút

Ez is van persze. Házak Szaharája,
s fő napszaka, a száraz szürkület.
Miért megy mégis versek szava rája?
Miért e szürkén szálló szédület?

A táj a kőgúláknál is keményebb,
s az ég fölötté lágú és grafitos.
Hiányzanak közül a fürge fények,
miktől másutt a tompa föld fitos.

Es itt valaha, girbe-gurba telken,
egy cirkuszkocsi állott. Késnyelő,
müllovarnó és bohóc lakott ebben,
és kötéláncos, légen lebegő.

Kis pónijuk a fűben legelészett,
kimosott ingük szélben száradott.
Mig az idő elhúzta az egészét,
lovat, kocsit, s helyükre rárakott

egy szürkéséget, amelynek fonákán
csillámlanak arany, s kék flitterek,
s a fürge fények helyett szerte-
szállván,
furcsa, lapos sugárzást hintenek.

